

Indesinenter

written by Narcís Oliveres | 4 de maig de 2017

Per cinquè any consecutiu Òmnium Alt Empordà va organitzar la lectura pública de poesia "A TOTA VEU" per celebrar la diada de Sant Jordi. És un acte on diverses parelles de persones llegeixen poemes, un en la seva llengua original i l'altre en la seva traducció al català. A la Placeta Baixa de la Rambla de Figueres, 14 parelles van llegir diversos poemes en àrab, romanès, anglès, rus, alemany, castuò (idioma extremeny que s'està perdent) i castellà de Bolívia, juntament amb la seva traducció al català. Jo he tingut el privilegi de participar les cinc celebrades fins ara.

Aquest any no vaig formar part de cap parella. Vaig llegir jo tot sol la poesia INDESINENTER de Salvador Espriu, just dos dies després de la lectura i signatura de tots els Consellers al Pati dels Tarongers del Palau de la Generalitat, amb l'assistència de tots els secretaris i directors generals de l'executiu, del Manifest del Govern de compromís amb el referèndum. INDESINENTER també era un manifest. Diu Woody Allen "L'ordenació, la combinació i la recombinació de les paraules més pures, realitzada amb creativitat i enginy, porten la convicció del gènere humà i transporten emocionalment poblacions senceres. Les possibilitats d'impressionar de l'escrit quan són posades entre les mans de tirans, han conduït a l'esclavitud homes. Quan aquestes mateixes possibilitats són a les mans de grans esperits, es fan fons d'inspiració per a nacions senceres aspirant a ser lliures".

El mot INDESINENTER és un adverbí llatí que significa *sense aturar-se, incessantment*, i en la poesia, Espriu, amb la metàfora d'un gos que està sota la submissió d'un amo que el maltracta, insta el despertar del poble català i que s'arrisqui a actuar per ell mateix. L'amo simbolitza l'Estat espanyol que l'ha menystingut, menyspreat, espoliat,

Catalunya, representada pel gos, està ajupida sota el fuet, símbol de la voluntat de domini de l'amo. Insisteix indesinenter, és a dir sense aturar-se, incessantment, que Catalunya s'alliberi d'aquest Estat forà i recuperi les seves arrels. Tal com indica Espriu, "Caldrà, que digui de seguida prou, que vulgui ara caminar de nou. Alçat, sense repòs, per sempre més, ja l'amo de tot, no gos mesell, sinó l'únic senyor".

Em recorda moltíssim Albert Camus, nascut el 1913 i mort tràgicament d'accident el 1960, premi Nobel de Literatura de 1957, que va publicar l'any 1951 *L'Homme revolté* i del qual el propi autor deia que era l'obra seva que més li agradava. M'hi vaig referir en el meu article *Desobediència civil* publicat a l'Unilateral de 13 de febrer de 2017. És un assaig en el qual Camus pregunta què és un home revoltat i la resposta és : "Un home que diu que no. Però que si bé rebutja, no renuncia: és un home que diu que sí d'ençà del seu primer moviment". La revolta neix de l'esgotament de la paciència. L'Home revoltat em fa pensar en els catalans, sobretot en els catalans d'ara, que estem en el límit de la nostra paciència: Estatut retallat, finançament insuficient, amb finalitat clara d'asfíxia, espoli fiscal, amenaçat per un Tribunal Constitucional desprestigiats i manipulats pels partits ultranacionalistes espanyols.

La primera frase del Manifest del Govern diu que "La història de la nació catalana ha estat marcada per la lluita per la llibertat". Ramon Trias Fargas, el 22 de desembre de 1984 en una conferència que va impartir a Balaguer amb el títol "Nació i Sobiranisme", va dir "No voldria que oblidéssim que som una nació d'homes i dones lliures, units per una llengua comuna, fermes d'unes fondes arrels històriques que s'enfonsen en la terra catalana, mare de tots, i units per una il·lusió de futur que mira enllà cap a un demà de modernitat i progrés, que s'adreça a Europa, que respecta a tothom, que vol millorar la vida de tots els que viuen aquí." I va finalitzar la

conferència amb la frase “Ser català és la voluntat de ser lliures. Catalunya és la Pàtria de la llibertat, o no serà”.

Catalunya ha de ser salvada per la seva pròpia gent. La nació catalana és cosa de les persones que l’habiten. Persones que creguin en la immensa força de la llibertat.